Ἀντίγραφον

Ἀγαθούπολις. ἀφορῶν τὰς διώξεις τῶν Βουλγάρων

Θεσσαλονίκη 28 Ἰουλίου 1914.

285

Ἀγαπητέ μοι ἀδελφέ Θεόφιλε.

Τήν 5. τοῦ μηνός τούτου ἐγώ, ὁ σύντροφός μου κ. Δημήτριος Ζαρόγλου ϗ οἱ τρεῖς ἱερεῖς τῆς Ἀγαθουπόλεως Παπᾶ-Γεώργης Βογιατζόπουλος, Παπᾶ Παναγιώτης ϗ ὁ ἐκ Βιζύης Γεώργιος Πολυχρόνη ἀπήλθομεν ἀπό Ἀγαθούπολιν εἰς τό Βουλγαρικόν χωρίον Φίσβι (Βουλγαρία) κείμενον παρά τόν ποταμόν Φίσβι (Ἄργυβος ποταμός), ὅστις ἀποτελεῖ τά βορειοδυτικά σύνορα Τουρκίας ϗ Βουλγαρίας. Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ οἱ μέν 2 ἱερεῖς Βογιατζόπουλος ϗ Παναγιώτης ἐξεδιώχθησαν εἰς τό Τουρκικόν ἔδαφος, οἵτινες νῦν εὑρίσκονται ἐνταῦθα. Τοῦ ἰατροῦ δέ Δημ. Ζαρόγλου ἀποχωρισθέντος ἀπό ἐμοῦ ϗ τοῦ ἱερέως Παπᾶ Γεωργίου ἡ τύχη εἶναι ἄγνωστος. Ἐν Κωνσταντινουπόλει μεταβιβασθείς ἀπό τό Βουλγαρικόν ἀτμόπλοιον μετά τῶν προσφύγων τῶν πέριξ τῆς Ἀγαθουπόλεως χωρίων Προδίβου, Κωστί, Βασιλικοῦ εἰς τό ἀτμόπλοιον «Περσέπολις» ὑπό Περσικήν σημαίαν, ἐντός τοῦ ὁποίου τούτου ἔμαθον ὅτι ἡ μέν οἰκογένειά μου (σύζυγος ϗ 2 τέκνα Ἀγνή ϗ Δόμνα) εὑρίσκετο μετά τῶν προσφύγων Ἀγαθουπόλεως ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὁ δέ ἰατρός Ζαρόγλου κατέκειτο ἀσθενής ἐν Φίσβι. Ἀπό τό χωρίον τοῦτο, τό ὁποῖον ἀπέχει τοῦ ἐν Τουρκίᾳ παραλίου χωρίου γνωστοῦ ἤδη ὑμῖν Ἁγίου Στεφάνου μίαν ὥραν ἔσυρον ἐμέ ϗ τόν Παπᾶ-Γεώργην Πολυχρονίου εἰς τόν δεύτερον στρατιωτικόν σταθμόν. Καθ' ὁδόν ἐπειδή ὁ ἱερεύς οὗτος ἀπεπειράθη νά φύγῃ διότι ἐφοβήθη τόν θάνατον, εἰς τόν ὁποῖον ἀμφότεροι εἴχομεν καταδικασθῆ, ὡς μᾶς εἶπον, συνελήφθη, ἐδέθη σφικτά ὀπισθάγκωνα ϗ ἐδάρη μέχρι θανάτου. Εἶδον αὐτόν [illegible] ἀτελείως ϗ ἴσως ὑπέκυψεν εἰς τά κτυπήματα 12 στρατιωτῶν διότι ἔκτοτε ἡ τύχη του ὅλως ἀγνοεῖται, ϗ οὐδείς μέχρι τοῦδε, οὐδ' ἡ σύζυγος αὐτοῦ

ἥτις Βουλγάρη πρόσφυξ ἐνταῦθα μετὰ τῶν 4 ἀνηλίκων τέκνων της ἠδυνήθη νὰ μάθη τί ἀπέγινε. Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἀπὸ τὸν εἰρημένον σταθμόν, ἀφαιρέσαντες τὰ σίδηρα καὶ τὰς σφικτήριδας μου (τοῦτο ἔπραξαν εἰς ὅλους τοὺς ἱερεῖς) δύο στρατιῶται με ἔφερον κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ ἀνυπόδητον. Μετὰ πορείαν 25 λεπτῶν μὲ διέταξαν νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν ποταμὸν ὅπως ἀποβιβασθῶ εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ καὶ ὑπάγω εἰς τὸ χωρίον Ἅγιος Στέφανος. Βυθισθεὶς εἰς τὸ ὕδωρ μέχρι τοῦ στήθους κατόρθωσα καὶ ὑπερνικήσω τὸ ὁρμητικὸν ρεῦμα τοῦ Ῥεζόβου καὶ νὰ φθάσω ξηρὸς εἰς τὸ Τουρκικὸν ἔδαφος. Ἕνεκα τοῦ σκότους μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐννοήσω ποῦ εἶμαι καὶ ποῦ ἔπρεπε νὰ διευθυνθῶ, κατεκλίθην καταπεπονημένος καὶ ἀπηλπισμένος ἐπὶ τῶν ὑγρῶν χόρτων μέχρι πρωΐας. Λαβόμενος τῆς ὁδοῦ τῶν τηλεγραφικῶν στύλων ἐπορευόμην χωλαίνων πρὸς τὸν Ἅγιον Στέφανον, ὁπότε συνήντησα ἕνα ὁπλισμένον ἔφιππον. Οὗτος μὲ ἔφερεν εἰς τὸν πλησιέστερον τουρκικὸν σταθμόν. Μετὰ τὴν ἀνάκρισιν με ἔφερεν εἰς Ἅγιον Στέφανον. Ἀπὸ Ἅγιον Στέφανον ἐπορεύθην εἰς 40 Ἐκκλησίας, ἐκεῖθεν εἰς Τύρνοβον (Βουλγαρίας) ἀπὸ Τύρνοβον εἰς Βασιλικὸν καὶ ἀπὸ Βασιλικὸν πάλιν εἰς Ἀγαθούπολιν. Ἐν τῇ ἀφίξει μου ἐθρήνησα τὴν ἐρημίαν τῶν πόλεων, ἐν αἷς δὲν ἠδυνήθην νὰ ἴδω οὐδὲ ἕνα ὁμογενῆ. Ἅπαντες οἱ ὁμογενεῖς μετὰ τῆς οἰκογενείας μου εἶχον ἐξορισθῆ καὶ ἀπαχθῆ ἀφοῦ ἠρπάγη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, ἅπασα ἡ κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία των. Ἐν Ἀγαθουπόλει δὲν μοι ἐπετράπη νὰ περιέλθω τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν ἣν πρὸ ὀλίγου κατῴκουν οἰκίαν. Ἐπιβιβάσαντές με ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Βουλγαρία», μετὰ τῶν 1500 προσφύγων τῶν εἰρημένων χωρίων μὲ ἔφερον εἰς Κωνπολιν. Ἐντεῦθεν ἔφθασα μετὰ 3 νυκτῶν πλοῦν εἰς Θεσσαλονίκην ὅπου συνήντησα καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Ἀσπαζόμενος διατελῶ Χρ. Κάλφογλους.

Ἡ διεύθυνσίς μου πρὸς τὸ παρὸν

Ἀθανάσιον Παπαδοπούλου. Ἐμποροραπτὴν

ἀπέναντι Διοικητηρίου Θεσσαλονίκης.

Διὰ Χρ. Κάλφογλου ἰατρόν.